

Nora Roberts

De stille vallei

Deel 3 van de *Cirkel*-trilogie

ISBN 978-90-225-8188-9
ISBN 978-94-023-0969-0 (e-book)
NUR 302

Oorspronkelijke titel: *Valley of Silence*
Oorspronkelijke uitgever: Berkley, an imprint of Penguin Random House,
New York
Vertaling: Iris Bol en Marcel Rouwé
Omslagontwerp: Johannes Wiebel | punchdesign, München
Omslagbeeld: Shutterstock
Zetwerk: Mat-Zet bv, Soest

Het citaat van Shakespeare op pagina 7 komt uit *Koning Hendrik de Vierde, deel II*, in *De werken van William Shakespeare*, vertaald door L.A.J. Burgersdijk, deel 3 (Leiden: E.J. Brill, 1885).

© 2006 Nora Roberts
© 2018 Nederlandse vertaling Meulenhoff Boekerij bv, Amsterdam

Niets uit deze uitgave mag openbaar worden gemaakt door middel van druk, fotokopie, internet of op welke andere wijze ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de uitgever.

*Voor mijn eigen cirkel,
vrienden en familie*

Zoals we weten groeien goed en kwaad in deze wereld samen,
bijna onafscheidelijk, op.

– JOHN MILTON

En waan niet, dat ik ben, wat ik eens was!

– WILLIAM SHAKESPEARE

Proloog

Er waren beelden in het vuur. Draken en demonen en krijgers. Die zouden kinderen zien zoals hij die zag. De oude man wist dat degenen die heel jong of heel oud waren vaak zagen wat anderen niet konden zien. Of niet wilden zien.

Hij had hun al te veel verteld. Zijn verhaal was begonnen met de tovenaars die door de godin Morrigan was opgeroepen. Hoyt van de clan Mac Cionaoith had van de goden de opdracht gekregen om naar andere werelden en andere tijden te reizen en een leger te verzamelen dat zich standvastig kon verweren tegen de Vampierkoningin. De grote veldslag tussen mensen en demonen zou plaatsvinden op de sabbat van Samhain, in de Stille Vallei, in het land van Geall.

Hij had hun verteld over Cian, de broer van Hoyt de Tovenaar, die was vermoord en in een vampier was veranderd door de sluwe Lilith, die al duizend jaar vampier was geweest voordat ze Cian tot een van haar soort maakte. En er zouden nog bijna duizend jaren verstrijken voor Cian zich bij Hoyt en de heks Glenna aansloot, en zij de eerste schakels in de cirkel van zes zouden vormen. De volgende schakels werden gesmeed door twee inwoners van Geall: de gedaantewisselaar en de geleerde, die in die eerste dagen van de ene wereld naar de andere reisden om zich bij de groep aan te sluiten. En de laatste die zich bij de cirkel voegde, was de krijger: een demonenjager die afstamde van de clan Mac Cionaoith.

De verhalen die hij hun had verteld, draaiden om gevechten en moed, dood en vriendschap. En om liefde. De liefde die was opgebloeid tussen de tovenaar en de heks en tussen de gedaantewisselaar en de krijger had de cirkel versterkt, zoals ware magie altijd deed.

Maar er viel nog meer te vertellen. Triomfen en verliezen, angst en moed, liefde en opoffering, en dat alles ging gepaard met de duisternis en het licht.

Terwijl de kinderen op meer verhalen wachtten, vroeg hij zich af hoe hij het beste kon beginnen aan het laatste deel van het verhaal.

‘Ze waren met zijn zessen,’ zei hij, nog altijd in het vuur starend terwijl het geroezemoes van de kinderen verstomde en ze vol verwachting muisstil bleven zitten. ‘En ieder had de keuze om de opdracht te aanvaarden of te weigeren. Want zelfs wanneer je werelden in je handen houdt, moet je kiezen: wil je het opnemen tegen dat wat die werelden kan vernietigen of wend je je af. En als die keuze eenmaal is gemaakt,’ ging hij verder, ‘zullen er nog vele andere keuzes volgen.’

‘Ze waren moedig en trouw,’ riep een van de kinderen. ‘Ze kozen ervoor om te strijden!’

De oude man glimlachte flauwtjes. ‘En dus streden ze. Maar goed, elke dag en elke nacht van de tijd die hun was gegeven, moest die keuze opnieuw worden gemaakt. En zoals jullie weten, was een van hen geen mens meer, maar een vampier. Elke dag en elke nacht van de tijd die hun was gegeven, werd hij eraan herinnerd dat hij niet langer een mens was. Hij was niet meer dan een schaduw in de werelden die hij moest beschermen, een taak waarvoor hij zelf had gekozen. En dus,’ zei de oude man, ‘droomde de vampier.’

1

Hij droomde. En in zijn droom was hij nog steeds een man. Jong, wellicht dwaas en ongetwijfeld onbezonnen. Maar goed, het schepsel dat hij voor een vrouw aanzag, bezat een ongehooflijke schoonheid, een enorme aantrekkingskracht.

Ze droeg een prachtige lange, dieprode jurk met wijde mouwen die een elegantere entourage dan de herberg op het platteland verdiende. De jurk leek als een goede bordeaux over haar contouren te stromen en liet haar zuiver witte huid glanzen. Haar haren hadden de kleur van goud en de krullen glinsterden tegen haar hoofdtooi.

De lange jurk, haar houding en de fonkelende sieraden om haar hals en aan haar vingers zeiden hem dat ze een rijke, modebewuste dame was.

Hij vond dat ze in de schemerige herberg net een vlam leek die de schaduwen wegbrandde.

Voordat ze de gelagkamer binnenkwam, hadden twee bedienden al een privévertrek voor haar geregeld waar ze de maaltijd kon gebruiken, en haar aanwezigheid was voldoende om de gesprekken en de muziek te laten verstommen. Maar haar ogen, blauw als een zomerhemel, hadden hém aangekeken. Alleen hem.

Toen een van de bedienden opnieuw de gelagkamer was binnengekomen, naar hem toe was gelopen en had gezegd dat de dame hem verzocht om de maaltijd met haar te gebruiken, had hij geen seconde gearzeld.

Waarom zou hij?

Weliswaar had hij even gegrijnsd om de goedaardige opmerkingen van de mannen met wie hij zat te drinken, maar hij had hen zonder enige bedenking achtergelaten.

Ze stond in het schijnsel van het haardvuur en de brandende kaarsen, en schonk net wijn in glazen.

‘Ik ben heel blij dat je me gezelschap wilt houden,’ zei ze. ‘Ik heb er een hekel aan om in mijn eentje te eten. Jij ook?’ Ze kwam naar hem toe, en haar bewegingen waren zo bevallig dat ze bijna leek te zweven. ‘Ik word Lilith genoemd.’ Ze reikte hem een bokaal wijn aan.

In haar stem klonk iets exotisch door, een soort cadans die zinspeelde op heet zand en uitbundig bloeiende wijnranken. Daardoor was hij direct half verleid en volledig betoverd.

Ze deelden de eenvoudige maaltijd, hoewel hij totaal geen eetlust had. Wel verslond hij haar woorden. Ze vertelde over de landen die ze had bezocht, landen waarover hij slechts had gelezen. Ze had bij maanlicht tussen de piramiden rondgelopen. Ze had over de heuvels van Rome gereden en voor tempelruïnes in Griekenland gestaan.

Hij was nog nooit buiten Ierland geweest. Haar woorden, en de beelden die haar woorden opriepen, waren bijna even opwindend als zijzelf.

Hij vond dat ze jong was om al zoveel te hebben gedaan, maar toen hij dat zei, wierp ze hem alleen een glimlach toe over de rand van haar glas.

‘Wat heb je aan werelden als je er geen gebruik van kunt maken?’ vroeg ze. ‘En ik zal er van nog veel meer gebruikmaken. Er is wijn die gedronken moet worden, voedsel dat geproefd moet worden, landen die verkend moeten worden. Jij bent te jong,’ zei ze met een trage, alwetende glimlach, ‘om met zo weinig genoeg te nemen. Wil je niet méér zien dan je tot nu toe hebt gezien?’

‘Als ik er de kans voor krijg, wil ik er een jaar voor uittrekken om meer van de wereld te zien.’

‘Een jaar?’ Met een luchtig lachje knipte ze met haar vingers. ‘Dát is een jaar. Niets, niet meer dan een ogenblik. Wat zou je doen als je een eeuwigheid tot je beschikking had?’ Haar ogen waren net onmetelijk diepe zeeën toen ze zich naar hem toe boog. ‘Wat zou je daarmee doen?’

Zonder op zijn antwoord te wachten, kwam ze overeind, een wolk van haar parfum achterlatend terwijl ze naar het kleine raam liep. ‘Ach, de nacht. Die is zo zacht. Als zijde tegen de huid.’ Ze draaide zich naar hem om met een glinstering in haar felblauwe ogen. ‘Ik ben een schepsel van de nacht. En volgens mij ben jij dat ook. Wij, en iedereen die zo is als wij, zijn op ons best in het donker.’

Toen zij was opgestaan, had hij haar voorbeeld gevolgd, en zodra ze weer naar hem terugliep, werden zijn zintuigen beneveld door haar geur en de wijn. En door iets anders, iets diks en rokerigs wat zijn geest bedwelmde als een drug.

Ze hief haar gezicht naar hem op en drukte haar mond op de zijne. ‘Waarom zouden wij, als we op ons best zijn in de duisternis, de uren der duisternis in ons eentje doorbrengen?’

En in de droom, want het voelde als een droom, wazig en verwarrend, bevond hij zich in haar rijtuig, waar hij haar volle, witte borsten omvatte en waar haar mond zich heet en begerig op de zijne drukte. Ze lachte toen hij aan haar lange jurk friemelde, waarna ze haar benen spreidde bij wijze van verleidelijke uitnodiging.

‘Je hebt sterke handen,’ mompelde ze. ‘En een knap gezicht. Dat is wat ik nodig heb, en ik neem altijd wat ik nodig heb. Zul je doen wat ik je opdraag?’ Weer liet ze een luchtig lachje horen en beet ze kort in zijn oor. ‘Zul je dat doen? Zul je dat doen jonge, knappe Cian met de sterke handen?’

‘Aye, natuurlijk. Aye.’ Het enige waaraan hij kon denken, was

dat hij zich in haar wilde begraven. En toen hij dat deed, terwijl het rijtuig woest heen en weer schudde, viel haar hoofd achterover in overgave.

‘Ja, ja, ja! Zo hard, zo heet. Geef me meer, en meer. Daarna zal ik je meenemen en je dingen laten zien waarvan je het bestaan niet kent.’

Terwijl hij in haar stootte en zijn ademhaling onregelmatiger werd naarmate hij dichterbij de ontlading kwam, hief zij haar hoofd weer op.

Ineens waren haar ogen niet langer blauw en levendig, maar rood en dierlijk. Daar schrok hij zo van dat hij zich probeerde los te trekken, maar plotseling klemde ze haar armen om hem heen, zo onverbiddelijk als ijzeren ketenen. Haar benen klemden zich om zijn middel en hielden hem in haar gevangen. Terwijl hij vocht tegen haar onmogelijke kracht, glimlachte ze, waarbij haar lange hoektanden glinsterden in de duisternis.

‘Wat ben jij?’ Er waren geen gebeden in zijn hoofd, daar liet de angst geen ruimte voor. ‘Wát ben jij?’

Haar heupen bleven op en neer gaan en ze bleef hem berijden, zodat hij hulpeloos naar een hoogtepunt werd gedreven. Ze verstrengelde haar hand in zijn haren en rukte zijn hoofd naar achteren om zijn keel te ontbloten. ‘Schitterend,’ zei ze. ‘Ik ben schitterend, en dat zul jij ook zijn.’

Opeens beet ze en drongen haar hoektanden in zijn vlees. Hij hoorde zijn eigen schreeuw, ergens in de waanzin en de pijn. Het brandende gevoel was onbeschrijflijk, het schroeide door zijn huid, drong zijn bloed binnen en verspreidde zich nog dieper dan zijn botten. Maar daarmee vermengd, erboven uitstijgend, voelde hij een afschuwelijk, vreselijk genot.

Hij kwam klaar in het wervelende, zingende duister, verraden door zijn lichaam dat de dood al naderde. Hij verzette zich nog steeds, een deel van hem klauwde wanhopig naar het licht, naar

overleving. Maar de pijn en het genot trokken hem dieper de afgrond in.

‘Jij en ik, mijn knappe jongen. Jij en ik.’ Ze leunde achterover en nam hem in haar armen. Met haar vingernagel maakte ze een ondiepe snee over haar borst zodat er bloed uit druppelde. Afschuwendelijk genoeg droop er tegelijk ook bloed van haar lippen. ‘Drink nu. Drink mij en je zult voor eeuwig zijn.’

Nee. Zijn lippen wilden het woord niet vormen, maar het echoede door zijn hoofd. Terwijl hij zijn leven voelde wegebben, worstelde hij nog zwakjes om er grip op te houden. Zelfs toen ze zijn hoofd naar haar borst trok, verzette hij zich met alles wat er nog van hem over was.

Toen proefde hij het, de rijke en bedwelmende smaak die uit haar vloeide. Het bloed dat bol stond van het leven. En hij dronk van zijn eigen dood als een baby aan de borst van zijn moeder.

De vampier schrok wakker in volslagen duisternis, in volslagen stilte. Sinds de verandering die zo lang geleden had plaatsgevonden, werd hij elke zonsondergang op deze manier wakker, zonder zelfs maar zijn eigen hartslag te horen.

Hoewel hij deze droom gedurende talloze jaren al talloze keren had gehad, bleef het akelig om opnieuw over die rand te tuimelen. Om zichzelf te zien zoals hij was geweest, om zijn eigen gezicht te zien – dat hij sinds die nacht nooit meer had gezien wanneer hij wakker was – bezorgde hem een gespannen, geërgerd gevoel.

Hij piekerde niet over zijn lot. Dat was een nutteloze bezigheid. Hij had zich neergelegd bij wat hij was en had daar gebruik van gemaakt. Tijdens zijn persoonlijke eeuwigheid had hij rijkdom, vrouwen, comfort en vrijheid vergaard. Wat kon een man zich nog meer wensen?

Afgezet tegen het grote geheel was het ontbreken van een hartslag slechts een kleine tol om te betalen. Een hart dat sloeg werd

oud, verzwakte en hield het uiteindelijk voor gezien als een kapotte klok.

Hoeveel lichamen had hij zien verouderen en sterven in de negenhonderd jaar die hij had geleefd? Hij was de tel kwijtgeraakt. En hoewel hij het spiegelbeeld van zijn eigen gezicht niet kon zien, wist hij dat het er nog precies hetzelfde uitzag als op de nacht dat Lilith hem had genomen. Zijn botten waren nog steeds sterk, de huid die eroverheen lag was stevig, soepel en rimpelloos. Zijn ogen zagen scherp en de kleur ervan was niet flets geworden. Er zat geen grijs in zijn haren, wat ook nooit zou gebeuren, en de huid van zijn wangen zou nooit gaan hangen.

Misschien waren er momenten, in de duisternis wanneer hij alleen was, dat hij zijn vingers gebruikte om zijn eigen gezicht te zien. De hoge, geprononceerde jukbeenderen, het ondiepe kuiltje in zijn kin, de diepliggende ogen waarvan hij wist dat ze donkerblauw waren. De brug van zijn neus, de stevige ronding van zijn lippen.

Hetzelfde. Altijd hetzelfde. Maar toch was het een klein genoegen om even de tijd te nemen en zichzelf daaraan te herinneren.

Hij stond op in het donker, zijn slanke, gespierde lichaam naakt, en schudde het zwarte haar dat zijn gezicht omlijstte naar achteren. Hij was geboren als Cian Mac Cionaoith, maar had sinds die tijd vele andere namen gehad. Nu was hij weer terug bij Cian... en dat kwam door zijn broer. Hoyt weigerde hem bij een andere naam te noemen, en aangezien deze strijd, waaraan hij zijn medewerking had toegezegd, zijn definitieve einde zou kunnen betekenen, had Cian besloten dat het niet meer dan terecht was om de naam te dragen waarmee hij was geboren.

Hij gaf er de voorkeur aan om niet te sterven. Volgens hem beschouwden alleen mensen die gek of heel jong waren sterven als een avontuur. Mocht doodgaan in deze tijd en op deze plaats echter zijn lot zijn, dan zou hij dat in elk geval doen in stijl. En als er,

in welke wereld dan ook, enige gerechtigheid bestond, zou hij ervoor zorgen dat Lilith tegelijk met hem tot stof verging.

Zijn ogen waren even scherp als zijn andere zintuigen, dus liep hij zonder aarzeling door de duisternis naar een kist om een van de zakjes bloed te pakken die hier vanuit Ierland naartoe waren gebracht. Kennelijk hadden de goden erin toegestemd om het bloed, net als de vampier die het nodig had, vanuit hun steencirkel door de werelden te laten reizen.

Ach, het was ook maar varkensbloed. Cian had zich al eeuwenlang niet meer tegoed gedaan aan mensen. Een persoonlijke keuze, mijmerde hij terwijl hij het zakje openmaakte en de inhoud in een beker goot. Een kwestie van wilskracht en van, nou ja... welbeschouwd ook van manieren. Hij had in hun midden geleefd, zaken met hen gedaan en was met hen naar bed geweest als hij daar zin in had gehad. Het leek onfatsoenlijk om zich met hen te voeden.

Bovendien vond hij het eenvoudiger om het leven te leiden waarvoor hij had gekozen: niet opvallen en niet elke nacht een ongelukkige ziel vermoorden. Je voeden met de levenden voegde een spanning en een smaak toe die met niets te vergelijken vielen, maar het was altijd een rommelig gedoe.

Hij was gewend geraakt aan de banalere smaak van varkensbloed en aan het gemak om dat altijd binnen handbereik te hebben in plaats van telkens op jacht te moeten wanneer hij honger kreeg.

Hij dronk het bloed zoals een ander 's ochtends een kop koffie: uit gewoonte en omdat het hem hielp wakker te worden. Het bezorgde hem een helder hoofd en zette zijn lichaam in werking.

Hij nam niet de moeite om kaarsen of de haard aan te steken terwijl hij zich waste. Hij kon niet zeggen dat hij bijzonder blij was met de voorzieningen in Geall. Kasteel of niet, hij vermoedde dat hij evenmin in deze middeleeuwse omgeving paste als Glenna of Blair.

Hij had al eens in dit tijdperk geleefd, en één keer was meer dan

genoeg. Wat dat betreft had hij veel liever de dagelijkse gemakken van een toilet binnenshuis, elektriciteit en Chinese afhaalmaaltijden.

Hij miste zijn auto, zijn bed en zijn verdomde magnetron. Hij miste de opwinding en de geluiden van de stad en alles wat die te bieden had. Het noodlot zou hem een akelige streek leveren als het hem in het tijdperk, zelfs in de wereld, van zijn geboorte zou laten sneuvelen.

Eenmaal aangekleed verliet hij zijn kamer om naar de stallen en zijn paard te gaan.

Er liepen mensen rond – bedienden, schildwachten, hovelingen – die woonden en werkten in Kasteel Geall. De meesten gingen hem uit de weg, wendden hun blik af en versnelden hun pas. Sommigen maakten achter hun rug het gebaar om het kwaad af te weren. Dat stoorde hem niet.

Zij wisten wat hij was en ze hadden gezien waar schepsels zoals hij toe in staat waren sinds Moira, de belezen gladiator, met een vampier had gevochten op het oefenveld.

Het was slim van Moira geweest om hem, Blair en Larkin te vragen de twee vampiers op te sporen die haar moeder, de koningin, hadden gedood. Moira had beseft hoe belangrijk het was om vampiers hier levend naartoe te brengen zodat de mensen met eigen ogen konden zien wat ze waren. En zo hadden ze ook kunnen zien hoe Moira de strijd met een van hen was aangegaan en hem had gedood, waarmee ze zichzelf als krijger had bewezen.

Binnen een paar weken zou ze haar volk aanvoeren in een oorlog. Er zou een sterke, krachtige leider nodig zijn om de boeren en kooplui, de hofdames en stramme adviseurs van een land dat zo lang vrede had gekend als Geall om te vormen tot soldaten.

Hij wist niet zeker of ze die taak aankon. Op zich was ze moedig genoeg, mijmerde hij, terwijl hij het kasteel uit glipte en een binnenplaats overstak op weg naar de stallen. En méér dan slim ge-

noeg. Bovendien had ze in de afgelopen twee maanden haar vaardigheden als krijger aangescherpt. Ongetwijfeld was ze sinds haar geboorte opgeleid voor staatszaken en protocollen en ze bezat een slimme, open geest.

In vreedstijd zou ze haar mooie wereldje ongetwijfeld behoorlijk goed besturen. Maar in oorlogstijd moest een vorst zowel een generaal als een boegbeeld zijn.

Als hij het voor het zeggen had, zou hij Riddock, haar oom, de leiding hebben gegeven. Maar in deze hele kwestie telde zijn mening nauwelijks.

Hij hoorde haar al voordat hij haar zag, en daarvoor had hij haar geur al geroken. Cian kwam bijna in de verleiding om zich om te draaien en op zijn schreden terug te keren. Het was gewoon ergerlijk om de vrouw tegen het lijf te lopen aan wie hij net dacht.

Het probleem was dat hij veel te vaak aan haar dacht.

Haar ontlopen was geen optie, aangezien ze in deze oorlog onverbiddelijk met elkaar waren verbonden. Ongezien wegglijpen was gemakkelijk. En laf. Zoals altijd verbood zijn trots hem om de weg van de minste weerstand te kiezen.

Ze hadden zijn hengst helemaal achter in het stalgebouw ondergebracht, twee stallen verwijderd van de andere paarden. Hij begreep, en tolereerde, dat de staljongens en hoefsmeden voorzichtig waren bij het verzorgen van een paard van een vampier. Ook wist hij dat zijn vurige Vlad 's ochtends verzorgd en gevoerd werd door Larkin of Hoyt.

Maar kennelijk had Moira nu besloten om het dier te verwenen. Cian zag dat ze wortels bij zich had, waarvan ze er een op haar schouder had gelegd en ze probeerde Vlad te verleiden om die eraf te happen.

‘Je weet dat je hem wilt,’ mompelde ze. ‘Hij is zo lekker. Je hoeft hem alleen maar te pakken.’

Hij had hetzelfde over de vrouw gedacht, mijmerde Cian.